

Mediji i informiranje

Opći sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 159/20
U Luxembourgju 16. prosinca 2020.

Presuda u predmetu T-93/18
International Skating Union/Komisija

Opći sud potvrđuje da su pravila Međunarodnog klizačkog saveza (ISU) koja predviđaju stroge sankcije protiv sportaša koji sudjeluju na natjecanjima u brzom klizanju koja on ne priznaje protivna pravilima EU-a u području tržišnog natjecanja

S druge strane, Komisija je pogrešno osporavala ISU-ov pravilnik o arbitraži

International Skating Union (Međunarodni klizački savez) (ISU) jedini je međunarodni sportski savez koji Međunarodni olimpijski odbor (MOO) priznaje za nadzor uređenja i upravljanja umjetničkim klizanjem i brzim klizanjem. ISU također obavlja gospodarsku djelatnost organiziranjem različitih natjecanja u brzom klizanju u okviru najvažnijih svjetskih natjecanja kao što su Europsko i Svjetsko prvenstvo te Zimske olimpijske igre.

Korejsko društvo Icederby International Co. Ltd planiralo je 2014. godine organizirati u Dubaiju (Ujedinjeni Arapski Emirati) natjecanje u brzom klizanju za koje je bio predviđen novi format utrka. Budući da ISU nije odobrio to natjecanje, to društvo organizator naišlo je na poteškoće u osiguranju sudjelovanja profesionalnih brzih klizača, što ga je navelo da odustane od tog projekta. Naime, klizači pridruženi nacionalnim savezima članovima ISU-a, prema njegovu statutu, podliježu sustavu prethodnog odobrenja koji sadržava „pravila o prihvatljivosti”. U skladu s tim pravilima, u njihovoj verziji koja se primjenjuje na to razdoblje, sudjelovanjem na neodobrenom natjecanju klizač se izlaže sankciji doživotnog isključenja sa svih natjecanja koja organizira ISU.

Na temelju pritužbe koju su podnijela dva nizozemska profesionalna klizača, Europska komisija u odluci od 8. prosinca 2017.¹ (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) smatrala je da su ISU-ova pravila o prihvatljivosti neusklađena s pravilima tržišnog natjecanja Unije (članak 101. UFEU-a) jer imaju za cilj ograničiti mogućnosti profesionalnih brzih klizača da slobodno sudjeluju na međunarodnim natjecanjima koja organiziraju treće osobe te da time tim trećim osobama uskraćuju mogućnost da im sportaši pruže usluge potrebne za organiziranje tih natjecanja. Posljedično, Komisija je naložila ISU-u, pod prijetnjom periodične novčane kazne, da otkloni utvrđenu povredu a da mu pritom nije izrekla novčanu kaznu.

ISU je osporavao pobijanu odluku pred Općim sudom Europske unije. Opći sud, prvi put pozvan da odluči o Komisijinoj odluci kojom se utvrđuje neusklađenost propisa koji je donio sportski savez s pravom tržišnog natjecanja Unije, potvrdio je Komisijino stajalište o osnovanosti kvalifikacije ograničenja tržišnog natjecanja s obzirom na cilj u pogledu predmetnog pravilnika, ali je djelomično poništio pobijanu odluku, u dijelu koji se odnosi na korektivne mjere koje je nametnuo ISU.

¹ Odluka Komisije C (2017) 8230 *final* od 8. prosinca 2017. u vezi s postupkom primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o europskom gospodarskom prostoru (predmet AT/40208 – Pravila o prihvatljivosti Međunarodnog klizačkog saveza)

Ocjena Općeg suda

Kao prvo, Opći sud je presudio da je Komisija pravilno zaključila da je cilj pravila o prihvatljivosti ograničiti tržišno natjecanje u smislu članka 101. UFEU-a.

U tom pogledu, Opći sud je najprije utvrdio da situacija u kojoj se nalazi ISU može dovesti do sukoba interesa. Naime, s jedne strane, ISU izvršava regulatornu funkciju, u skladu s kojom ima ovlast propisivati pravila u disciplinama koje ulaze u njegovu nadležnost i stoga odobriti natjecanja koja organiziraju treće osobe, dok, s druge strane, u okviru svoje gospodarske djelatnosti sam organizira najvažnija natjecanja u brzom klizanju na kojima profesionalni klizači moraju sudjelovati kako bi zarađivali. U tom pogledu, Opći sud smatra da su obveze koje sportski savez ima pri obavljanju svoje regulatorne funkcije na temelju članka 101. UFEU-a one koje se, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, odnose na primjenu članaka 102. i 106. UFEU-a², na način da je ISU u tim okolnostima prilikom ispitivanja zahtjeva za odobrenje dužan osigurati da vanjski organizatori natjecanja u brzom klizanju ne budu neopravdano lišeni pristupa relevantnom tržištu do te mjere da je tržišno natjecanje na tom tržištu narušeno.

Nakon što je to pojasnio, Opći sud je ispitao Komisijinu ocjenu sadržaja pravila o prihvatljivosti. Najprije je utvrdio da ona ne objašnjavaju legitimne ciljeve koji se njima žele postići i da predviđaju kriterije za odobrenje, i to neiscrpane, tek od 2015. godine. U takvim uvjetima, zahtjevi koji se primjenjuju od tog datuma ne mogu se svi smatrati jasno definiranim, transparentnim, nediskriminirajućim i provjerljivim kriterijima za odobrenje koji kao takvi mogu jamčiti organizatorima natjecanja učinkovit pristup relevantnom tržištu. Posljedično, Opći sud smatra da je ISU zadržao, pa i nakon donošenja kriterija za odobrenje 2015. godine, široku marginu prosudbe za odbijanje odobrenja natjecanja koja su predložile treće osobe.

Usto, kad je riječ o sustavu sankcija, Opći sud naglašava da je strogost predviđenih sankcija osobito relevantan element prilikom istraživanja mogućih prepreka dobrom funkcioniranju tržišnog natjecanja na relevantnom tržištu. Naime, takva strogost može odvratiti sportaše od sudjelovanja na natjecanjima koja nije odobrio ISU čak i ako ne postoje valjani razlozi kojima se može opravdati takvo odbijanje odobrenja. U ovom slučaju Opći sud je ocijenio da su sankcije predviđene pravilima o prihvatljivosti neproporcionalne, čak i nakon ublažavanja sustava 2016. godine. Naime, nakon tog datuma ne samo da kategorije povreda ostaju loše definirane već i trajanje sankcija koje se izriču osobito u slučaju sudjelovanja na vanjskim natjecanjima koja nisu odobrena ostaje strogo s obzirom na prosječno trajanje klizačke karijere.

Konačno, Opći sud ispituje Komisijinu ocjenu u vezi s ciljevima koji se žele postići pravilima o prihvatljivosti. U tom pogledu Opći sud podsjeća na to da je zaštita sportskog integriteta legitiman cilj, priznat člankom 165. UFEU-a. Opći sud posljedično priznaje da je ISU imao pravo utvrditi pravila kojima se sprečava da sportsko klađenje može dovesti do rizika od manipulacije natjecanjima te da osigura usklađenost sportskih natjecanja sa zajedničkim standardima. Stoga u ovom slučaju pravila koja je donio ISU ipak prekoračuju ono što je nužno za postizanje takvih ciljeva i nisu proporcionalna tim ciljevima. Posljedično, Komisija je pravilno smatrala da ograničenja koja proizlaze iz sustava prethodnog odobrenja ne mogu biti opravdana predmetnim ciljevima.

S obzirom na sva ta razmatranja, Komisija je pravilno zaključila da pravila o prihvatljivosti imaju dovoljan stupanj štetnosti, osobito u pogledu svojeg sadržaja, da bi se smatralo da ograničavaju tržišno natjecanje s obzirom na cilj.

Kao drugo, Opći sud je odlučio o zakonitosti korektivnih mjera određenih pobijanom odlukom kako bi se otklonila utvrđena povreda te je djelomično prihvatio tužiteljeve zahtjeve za poništenje u tom pogledu, u mjeri u kojoj je Komisija zahtijevala, pod prijetnjom periodične novčane kazne, bitnu izmjenu ISU-ova pravilnika o arbitraži u slučaju zadržavanja sustava prethodnog odobrenja.

² Presude Suda od 1. srpnja 2008., MOTOE, [C-49/07](#) (t. 51. i 52.) i od 28. veljače 2013., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, [C-1/12](#) (t. 88. i 92.); vidjeti također [PM br. 21/13](#)).

U tom pogledu Opći sud je istaknuo da je Komisija ocijenila da taj pravilnik o arbitraži, koji Sportskom arbitražnom sudu u Lausannei (Švicarska) dodjeljuje isključivu nadležnost za priznavanje pritužbi protiv odluke o neprihvatljivosti i takvu arbitražu čini obveznom, povećava ograničenja tržišnog natjecanja uzrokovana pravilima o prihvatljivosti. U mjeri u kojoj je Komisija u tom pogledu bila nadahnuta smjernicama o metodi za utvrđivanje kazni³ i, još preciznije, pojmom „otegotne okolnosti” koji se u njima nalazi, Opći sud ističe da samo nezakonita ponašanja ili okolnosti koje povredu čine štetnijom mogu opravdati povećanje novčane kazne izrečene za povredu prava tržišnog natjecanja Unije. Međutim, u ovom slučaju Opći sud smatra da takve nezakonite okolnosti nedostaju. Komisija stoga ne može smatrati da ISU-ov pravilnik o arbitraži predstavlja otegotnu okolnost.

NAPOMENA: Protiv odluke Općeg suda u roku od dva mjeseca i deset dana od njezina priopćenja može se podnijeti žalba Sudu ograničena na pravna pitanja.

NAPOMENA: Tužba za poništenje služi za poništenje akata institucija Unije koji su protivni pravu Unije. Pod određenim uvjetima države članice, europske institucije i pojedinci mogu podnijeti tužbu za poništenje Sudu ili Općem sudu. Ako je tužba osnovana, akt se poništava. Dotična institucija mora popuniti eventualnu pravnu prazninu nastalu poništenjem akta.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Opći sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536

³ Smjernice o metodi za utvrđivanje kazni koje se propisuju u skladu s člankom 23. stavkom 2. točkom (a) Uredbe br. 1/2003 (SL 2006., C 210, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 58.)